

Arrest

nr. 217 349 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2019 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 november 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende op 29 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal trof op 29 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 12 juli 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

1.4. Verzoeker werd op 11 februari 2019 te Antwerpen geïnterpelleerd door de politie naar aanleiding van zwartrijden.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 11 februari 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis*.

De verwerende partij stelt dat verzoeker reeds op 12 juli 2012 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) waardoor onderhavige bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), een tweede verwijderingsmaatregel uitmaakt en de beroepstermijn bijgevolg wordt teruggebracht tot 5 dagen.

Aangezien de bestreden beslissing op 11 februari 2019 ter kennis werd gebracht was maandag 18 februari 2019 de laatste nuttige dag om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, zo stelt de verwerende partij. De op 19 februari 2019 ingediende vordering is volgens de verwerende partij laattijdig.

2.2. De ontvankelijkheid *ratione temporis* raakt de openbare orde (RvS 4 november 1980, nr. 20 686, Eeckman en Valcke). De rechter dient dus zelfs ambtshalve na te gaan of het beroep binnen de vervaltermijn werd ingesteld en moet ingaan op excepties van niet-ontvankelijkheid die dienaangaande worden opgeworpen. De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de rechter zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671; RvS 27 maart 2001, nr. 94 316). Het is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219 733).

2.3. Artikel 39/57, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“(…)

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.4. De bestreden beslissing maakt inderdaad een tweede verwijderingsmaatregel uit (zie punten 1.3 en 1.5) . Deze tweede verwijderingsmaatregel werd op 11 februari 2019 ter kennis gebracht. Conform de berekeningswijze uit artikel 39/57, §2 van de vreemdelingenwet diende de vordering ten laatste te worden ingesteld op 18 februari 2019 waardoor het op 19 februari 2019 ingediende verzoekschrift inderdaad laattijdig is.

2.5. Ter terechtzitting wijst de aanwezige raadsvrouw van verzoeker erop dat in de bestreden beslissing nergens wordt vermeld dat hij reeds eerder het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel. De raadsvrouw stipt ook aan dat in de beslissing uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld: *“Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij ooit zijn aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt of zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”*. De Raad treedt de opmerkingen van de raadsvrouw bij dat de bestreden beslissing op dit punt weinig zorgvuldig is

aangezien verzoeker wel degelijk een asielaanvraag indiende kort nadat hij op het grondgebied toekwam. De vraag rijst evenwel of deze elementen toelaten om de vordering alsnog als ontvankelijk te beschouwen.

2.6. De Raad stipt aan dat de beroepstermijn slechts kan worden verlengd indien verzoeker ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn een beroep in te stellen. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt bij de verzoekende partij (RvS 23 mei 2003, nr. 119 779). De verhindering om het beroep tijdig in te dienen moet dus uitgaan van een van de menselijke wil onafhankelijke gebeurtenis, die onvoorzienbaar en onvermijdbaar is en die door het slachtoffer niet kan worden beïnvloed. (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie P. VAN ORSHOVEN, *“Niet-ontvankelijkheid, nietigheid, verval en andere wolfijzers en schietgeweren van het burgerlijk procesrecht”*, P&B, 2002, nr. 1, 3). De beoordeling van de redenen van overmacht komt toe aan de feitenrechter (RvS 16 december 2009, nr. 198 980; RvS 10 januari 2006, nr. 153 402).

2.7. Verzoeker mag worden geacht op de hoogte te zijn van zijn persoonlijke situatie. Het is niet onredelijk om te verwachten dat verzoeker weet of hij al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. In geval van onwetendheid, moet verzoeker zich bij de verwerende partij nader informeren. Er ligt geen bewijs voor dat verzoeker zich heeft bevraagd over zijn verblijfshistoriek.

Samen met de raadsman van de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift het document heeft gevoegd waaruit blijkt dat hij op 29 november 2011 een verzoek om internationale bescherming had ingediend (Verzoekschrift, bijlage 2, bijlage 26), waardoor, indien aan verzoeker geen internationale bescherming werd verleend, kan worden verondersteld dat er in het kader van deze asielprocedure (ooit) een verwijderingsmaatregel werd getroffen. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2012 werd trouwens per aangetekend schrijven aan verzoeker ter kennis gebracht, waardoor hij bezwaarlijk kan voorhouden dat hij hiervan niet op de hoogte was. Door louter voort te gaan op de (onjuiste) vermeldingen in de bestreden beslissing zonder zijn verblijfshistoriek verder te onderzoeken, maakt de raadsvrouw niet aannemelijk dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeerde om het verzoekschrift binnen de door de wet voorziene termijn in te dienen.

2.8. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,